Cuvântul lui Dumnezeu la Sărbătoarea Nașterii Sfintei Virginia, Trâmbița lui Dumnezeu

Cuvânt cu milă multă în el așez în carte în ziua aceasta de pomenire sfântă și dulce între sfinți, fiilor străjeri în cetatea cuvântului Meu de pe vatra neamului român. Mă ajut cu voi să-Mi așez pe pământ cuvântul, și vă prețuiesc pentru aceasta, și sunt sfinții în uimire privind lucrarea Mea cu voi și locul pregătit aici pentru această slavă.

O, e mare și multă ocrotirea cea de sus aici. Mulțumire cu aplecare mare să dați celor din cer pentru grija de voi și de locul Meu cu voi aici, darul Meu cel pentru sfinți și pentru voi, fiilor. O, fiți ajutorul Meu până la sfârșit, că greu mai găsesc Eu credincioșie în creștin până la sfârșitul lucrului Meu dat de Tatăl să-l împlinesc cu voi.

O, ce mari minuni s-ar fi ridicat spre înțelegerea acestei taine, dacă aș fi avut creștini statornici, cu care să facem desăvârșit Eu și cu voi lucrările Tatălui, fiilor! A trebuit mereu să vă ocrotesc cu puteri cerești în fața atâtor lovituri, care se tot iveau ca să-Mi șubrezească mersul Meu cu voi, venirea Mea cuvânt pe pământ.

O, n-au avut statornicie creștinii care au venit aproape de râul Meu de cuvânt când au auzit această minune. Când omul își pune boabe la foc ca să-și facă mâncare le alege de corpuri străine de soiul boabelor, și apoi le spală și-și pregătește hrană curată. O, fiilor, când vine omul și-și pune viața în mâna Domnului ca să facă Domnul din el rod pentru cer, face, oare, creștinul sortare peste viața lui ca să vină curat, și să rămână așa înaintea Domnului apoi?

Am spus mereu ca să se înțeleagă, i-am spus creștinului: *«O, nu veni la masa cuvântului Meu, care alege și crește rod pentru cer, nu veni, creștine, dacă nu te alegi și nu-ți faci curat, ca să fie curată apoi viața ta cu Domnul».* L-am rugat pe creștin să facă aplecare cu pocăință când cade în greșeală, și l-am învățat să nu se ascundă în el, ci să vină să-l spăl, să-l îndrept pe cale, să-l învăț trăirea cu Dumnezeu, dar pentru aceasta trebuie iubire, trebuie să vrei ca să poți.

O, fiilor, sunt cu trâmbița Mea, cu Verginica Mea sunt la masă de cuvânt cu voi, și sfinții Mei o însoțesc cu alai de sărbătoare pentru ziua ei de naștere pe pământ, ziua de 27 mai a anului 1923. Era atunci duminica tuturor sfinților serbată în calendarul creștin. O, în ziua aceasta lucrez cu ea, iar ea lucrează cu Mine și dăm învățătură mare poporului cuvântului Meu, poporul cel ascultător, fiilor, și vor învăța și cei ce n-au avut statornicie în vremea acestei lucrări de cuvânt, peste șaizeci de ani cuvântul Meu pe vatra acestui neam, fiilor.

Sună trâmbița Mea, sună de lângă Mine și dintre sfinți, sună și adună la glasul ei pe cei care au luat de pe masă cuvântul Meu prin gura ei rostit de Mine, minune fără seamăn lucrarea Mea cu ea.

O, Verginico, o, trâmbița Mea, am început cu tine și de la tine și am scris istoria acestei lucrări de cuvânt, și este cartea cuvântului Meu, este în mijlocul neamului român, unde Tatăl Mi-a ales sălaș acum, la a doua Mea venire după om, ca să-l călăuzesc spre Tatăl, ca să-l atrag la Tatăl, precum este scris.

O, este cartea Mea și merg înainte cu ea și Mă scriu în ea mereu, mereu, și Mă port în lungul și în latul pământului cu cuvântul, așa cum în vremea Mea cu tine prooroceam și spuneam că voi lucra spre sfârșit cuvânt de la margini la margini, iar acum privești din cer cum Eu împlinesc cele ce vesteam atunci în vremea ta că voi lucra acum, și mare îți este bu-

curia când Mă vezi mergând și lucrând prin rămurele, prin credința și ajutorul celor ce au rămas credincioși până la sfârșit, Verginica Mea!

O, am luat din vremea ta sămânță și am făcut sădire nouă și Mi-am întocmit ogor și cetate, și mersul Mi-a fost greu și tot greu, din pricina lipsei de statornicie a celor ce credeau și veneau și auzeau și puteau și ei, dar puțină vreme puteau și iubeau lucrul Meu, și cădeau apoi iarăși în slăbiciuni care-i scoteau de lângă Mine, îi trăgeau în părți pe cei ce încercau să poată cu viața cea sfântă, căci pe calea crucii trebuie să ai îndatoriri, nu dorințe să mai ai, și toate trebuiesc lucrate cu lepădare de sine mereu, că Eu am spus că nu stă cu Mine cel ce nu se leapădă de sine, și mai bine este să nu vină, căci dacă vine și stă și pleacă apoi, o, va avea de dat răspuns aici, nu în altă parte va sta înaintea Mea cel ce a stat la această masă și nu și-a păstrat iubirea.

O, trâmbița Mea, o, Verginico, celui ce se alege cu iubirea de Dumnezeu, aceluia îi trebuie cruce, căci am spus: «Să-și ia crucea cel ce voiește să vină după Mine!». O, și de ce așa? Păi altfel zburdă omul după plăceri, și se scufundă în păcat, și nu așa este viața pentru care a fost făcut de Dumnezeu omul, și iată ce dureros am plătit Eu, Domnul, abaterea omului de la calea vieții și nu-l doare că M-a sortit durerilor!

Omului îi trebuie de toate și nu-i place cu crucea. De aceea am fost Eu condamnat la cruce, și nu găsesc milă de la om, o, trâmbița Mea. E ziua ta de serbare între sfinți, și grăim unul cu altul pentru alin, scumpa Mea, și scriem cartea zilei de azi și se va auzi grăirea Mea cu tine, lucrul dintre Mine și tine în ziua aceasta sfântă.

— O, eram mică, Doamne, un puișor de om eram când Te-ai descoperit ochilor mei în poienița amintirilor mele cele dintâi cu Tine. Eram un copil necăjit, eram săracă de toate cele, n-aveam hăinuțe, nici papucei, nici pâine în adăpostul mamei mele cu noi, două surori, iar Tu erai locuitor cu noi în căsuța noastră săracă de toate cele, până ce ai făcut milă cu noi și ai pus peste mine darul cel mare ca să fiu instrumentul cuvântului Tău, așa cum omul are în casă cutiuța la care ascultă pe cel ce grăiește pentru oameni din loc nevăzut de ei.

Darul Tău îl purtam cu mare aplecare, iar Tu ai strâns pe lângă noi pe primii creștini ai acestui cuvânt în vremea acestui început al Tău cu mine, și din timp în timp veneau și tot veneau la masa Ta creștini, o, și din ei se alegeau și vânzători tainei Tale cu mine și veneau prigoane peste noi și veneau lacrimi și dureri, spaime și pribegie, Doamne, iar Tu ne purtai prin toate, având grijă de mersul Tău, pentru care ai venit la mine de la Tatăl.

Ai sunat din trâmbiță douăzeci și cinci de ani, și eu eram trâmbița Ta și sufeream pentru calea Ta. O, atâta dispreț, atâta trădare, atâta jale, Doamne! Privesc la vremea mea de pe pământ și plâng. Îi plâng acum pe toți cei care s-au întors întru ale lor năravuri, după ce au cunoscut glasul cuvântului Tău și voia Ta cu omul. Plângi și Tu, Doamne, cu plânsul Tău, și lacrimi multe plâng în cer. Păreri de rău ne dor pentru toți cei care ni le-au zidit ca să le purtăm în cer, Doamne.

O, rău mai este să nu se păstreze creștinul creștin! Nu este un mai mare rău pe pământ ca și acest rău peste om. O, nu se pot uita durerile crucii, Doamne. Ele s-au făcut flori și ne însoțesc în cer spre aducere-aminte.

O, fiilor care aduceți pe Domnul în carte pe pământ când El grăiește ca să-L auziți, o, iubiți durerea, fiilor! Toți oamenii caută să scape de dureri, să scape de cruce, o, dar ce vor face ei când vor vedea că li se va cere rodul răbdării? Fără cununiță nu se poate intra cu împărăția cea de sus a sfinților, dar numai durerile împletesc această cununiță. Durerile sunt flori. O, cine știe să îngrijească aceste flori, aceste grădini cerești?

O, fiilor, când vedeți că sunteți vorbiți de rău, voi să căutați să vă purtați în așa fel încât să nu poată nimeni crede, nimeni din jur pe cei ce vă grăiesc de rău pe voi, pe cei care n-au învățat să vorbească de bine, ci numai de rău, o, fiilor. Voi însă udați aceste flori și fa-

ceți din ele cununi pentru cer, căci durerile sunt flori. O, cei ce vă grăiesc pe voi de rău fac aceasta pentru că n-au învățat să vorbească de bine, pentru că nu s-au deprins cu iubirea, fiilor. Iar voi cereți cu lacrimi, cereți să le dea Domnul vreme de pocăință la cei ce folosesc vorbirea de rău lăsându-se lucrați de acest diavol stricător de minte și de suflet.

Le spun vorbitorilor de rău și le amintesc lor că Domnul a spus: «Iubiți pe vrăjmașii voștri și faceți bine celor ce vă urăsc pe voi». *Amintesc aceasta acum ca să le spun lor că ei urăsc pe cei ce îi iubesc și le fac lor bine pentru partea lui Dumnezeu cu ei și pentru ei. Iată, nici vorbă de iubire, ci din contra, de ură asupra celor ce îi iubesc pe cei ce urăsc și grăiesc de rău.*

O, voi, creștini care auziți de la Domnul cuvânt de viață peste voi, o, învățați cum puteți să fiți creștini, învățați aceasta, că iată, nu știți și nu lucrați așa. O, fiule nemulțumit, nu căuta să cadă în sprijinul tău și de partea ta cercetarea unor neînțelegeri ivite. Dacă așa vei face, tu încă nu pricepi ce este un creștin. O, ce să facă Domnul cu cei ce se lovesc între ei, cu cei ce se dezvinovățesc neștiind iubirea?

Fiilor, fiilor, cei nemulțumiți ajung să pândească viața fraților lor și să facă păcate și prigonire prin grăire de rău, că iată, cei ce au plecat s-au ales pentru grăiri de rău, prin care diavolul îi lucrează pe cei ce părăsesc pe Domnul. O, nu vă lăsați folosiți de diavolul dacă nu puteți până la capăt pe calea venirii Domnului cu acest cuvânt pe pământ.

Iar voi, cei care n-ați dat să vă așezați frumos și cu ascultare pentru viață sfântă, știind ce vrea Domnul de la cei ce aud glasul Lui împărțit când El vine, o, nu mai veniți, fiilor, lângă izvorul cuvântului dacă nu vă scuturați de păcat. O, de atâția ani a împărțit Domnul glasul Său vouă, și n-ați voit cu viață sfântă peste voi, ci ați căutat altfel să faceți cu viața voastră, cu neascultarea de Domnul, o, fiilor neascultători. O, plângeți, că aveți de ce! Plângeți pentru iertare, plângeți pentru pocăință, că vine Domnul, vine mereu, și vă găsește despărțiți de El pentru dorințele voastre vinovate, cu care pătați fruntea Domnului.

O, fericiți cei ce-și învinuiesc greșalele lor, cerând Domnului iertare, ca niște creștini care-și cercetează pașii vieții, căci creștinul își face curățenie peste el prin rugăciune după ce trece încă o zi și încă una din zilele vieții și-I spune Domnului tot ce a greșit și ce n-a greșit și se dă Domnului spre veghe cerându-și iertarea de la El.

Nu voiesc să supăr pe nimeni, o, nu voiesc, dar vă rog, învățați să fiți creștini, să fiți aplecați, să aveți cuviință în vorbire și în purtare, toate cu sfială sfântă unii față de alții. O, urmăriți dragostea care nu cade, care nu vă cade, fiilor, și căutați cu povățuitor, că altfel veți tot greși, și nu va avea cine să vă trezească și să primiți pe cel ce vă trezește.

Voiește diavolul să se folosească de creștin pentru el însuși, și ca să-l poată învinui apoi pe cel ce crede venirea Domnului. O, aplecați-vă tot timpul pentru îndreptarea din greșale și stați așa, aplecați, că dacă veți vedea că nu veți lucra așa, voi încă vă veți lăsa de partea diavolului, fiilor. O, dar cum veți scăpa de năravurile care s-au obișnuit în voi? Veți scăpa prin stăruință multă și prin aplecare, prin veghe frățească dinspre unul spre altul și prin umilință, fiilor, că omul nu este vrednic fiindcă este păcătos.

O, atâtea v-aș mai grăi și v-aș desluși, dar vă spun acum că aveți din partea Domnului între voi pe cei pregătiți și mereu pregătiți de El pentru voi, iar eu am nădejde în ei ca și Domnul, dar și voi să aveți, fiilor, și să nu-i disprețuiți.

O, Doamne, o, Doamne scump, am fost trâmbița Ta, dar aveam milă păguboasă din firea mea miloasă și nu aveam putere de cuvânt și de dreptate a lucrurilor așa cum au aceștia de azi, cu care Tu Îți crești și Îți înveți un popor, numai să vrea să fie statornici cei ce vor să rămână fii ai Tăi până la sfârșit.

Privesc la cei ce-Ți poartă venirea, ce întreg, ce măreț lucrează! O, de ar fi ei prețuiți și primiți! Dacă le-ar fi sfatul urmat, Doamne! Îi lăsăm acum să lucreze, și le dăm har, le dăm răbdare, le dăm cuvânt, le dăm duhul dreptății a toate ca să lucreze cu el, așa cum eu

n-am putut pe pământ, căci popor îndărătnic și neascultător a fost mereu acest popor din vremea mea cu Tine.

Vom privi și azi și ne vom mângâia de la lucrul lor de azi, căci și azi au ogor de lucrat și de îngrijit, numai să nu tot iasă spini și tot spini, spini ai neascultării, Doamne. O, slavă Ție acum cu aplecare pentru harul Tău de azi pentru mine, Bunule. O, ai grijă de ei, de cei ce Te ascultă ai grijă, Doamne. Amin.

— O, Verginica Mea, ascultarea aduce numai armonie cerească între frați, între cei de un duh cu Noi. La mulți li se pare prea greu să asculte, și e lipsă de ascultare, Verginica Mea, dar cine vrea să vadă semne și minuni, acela să asculte, și va vedea rodul ascultării alături cu rodul credinței, căci credința naște ascultare în inima și în mintea celor ce se dau lui Dumnezeu popor al Său.

Fiilor, fiilor, fiți cei mângâiați, mângâind pe Domnul cu duhul și cu lucrul ascultării. Fiți sprijinul Meu, fiilor, iar Eu vă voi mângâia pe voi. Fiți răcoare pentru Duhul Meu durut după fii, și fiți cuvântul Meu cel lucrător peste cei ce se lasă spre înnoire, spre naștere de sus și spre dragoste apoi, și pace vouă, pace vouă, o, pace vouă, fiilor! Amin, amin, amin.

27-05/09-06-2018